

Bir Mahalleydik

– basak-kaya · 17 Mart 2026

Bir mahalleydikBir Mahalleydi Çocukluk 1980lerdetelevizyonun üstünde dantel örtü,antenle ayar tutturmaya çalışan bir babave susun başlıyor diye bağırın bir anne vardı.Akşamlar erken kararırđı,ama içimiz gündüzden parlaktı.Mahalle bizim evimizde,iki bina arası kale,boş arsa stadyum,çamur en samimi arkadaştı.Top lastikti,patlayınca ağılardıkama ertesi gün yine oynardıkahayat tam da böyle öğretti direnmeyi.İstop derdik,dünya dururdu.Birdirbirde uçmayı,yakantopta hedef olmayı,sobe deyince var olmayı öğrendik.Saklambaçtaen iyi saklanan değil,en sabırlı kazandı.Gazoz kapakları cebimizdeçingıraklı bir servetti.Uludağ mı, Çamlıca mihararetili tartışmalarımız vardı.Bir şişe gazoz,beş çocuk,sonsuz mutluluktu.Bakkal amcamahallenin bankasıydı,yaz deftere demekgeleceğe verilen sözdü.Albeni çikolata falım sakızı,Turbo mu yoksa Tipitip mihayat memat meselesiydi.Çıkmayan tasoyakader der geçerdik.Annemiz balkondan bağırırdı.Yemek soğuyor.O sesgüneşten daha güçlüydü.Ezan, oyunun final müziği,ydi, itiraz kabul etmezdi.Kışın soba başında kestone patlardı,çıkan ses bile sürprizdi.Üstümüzde yün kazak,elektrik gidincemum ışığında masal anlatılırdı.Karanlık korkutmazdı,çünkü yan yanaydık.Cumartesi sabahlarıŞirinler, Voltran,Şeker Kız Candy ile uyanırdık.Okul çantası ağırdıama umut hafıftı.Öğretmenin tebeşiri,hayatın ilk ciddiyetiyle tanıştırdı bizi.Dizlerimiz yara bere içindeydi,ama kalbimiz tertemizdi.Bir tokaya küser,bir gülüşle barışırdık.Oyuncaklarımız azdı,hayal gücümüz sınırsız.Şimdi dönüp bakıncaanlıyorum.Biz fakir değildik,sade mutluyduk.Zaman yavaştı,insanlar yakın,çocukluk gerçektı.Seksenler.Bir mahalleydi çocukluk.Kapısı kilitsiz,kalbi gürültülü,hatırası hâlâ sesli.Ve ben ne zamanbir gazoz kapağı görsem,bir sokak lambası yanıp sönse,içimde bir çocuksobe diye bağırırzamana yakalanmadan.